

Beste broeders en zusters, beste mensen,

vandaag vieren we het Feest van Christus, Koning van het Heelal. Dit feest is niet zo lang geleden ingesteld, het stamt niet uit de Middeleeuwen, maar is door paus Pius 11de in de 20ste eeuw ingesteld.

Juist de 20ste eeuw getuigt van de grootste dictators, echte gewelddadige heersers hebben over de volkeren met ijzeren vuist geheerst, ze hebben hele volken in grote oorlogen gestuurd en ontelbare mensen zijn door gruwelijke dictatoriale regimes gevangen genomen. Denk aan Hitler, Stalin of Mao Tse Tung en nog vele anderen in de vorige eeuw, of anders hun opvolgers in de 21ste eeuw (de Castros in Cuba, Maduro, Kim Jong-un, Xi Jinping en talloze anderen in Afrika en het Midden-Oosten).

Precies deze overvloed van slechte voorbeelden maakt het idee van een goede koning, of een eerlijk en rechtvaardig koninkrijk, bijna onvoorstelbaar.

Maar toch is de werkelijkheid anders, er is een Vorst die een goede, machtige en rechtvaardige koning is: Jezus Christus, en déze Koning vieren we vandaag.

Jezus Christus is waarachtig Koning, niet meer en niet minder, omdat Hij waarachtig God is. God van liefde en waarheid, God Almachtig, de Schepper, Maker en Auteur van het heelal. Zoals Hijzelf zegt in het Boek Openbaring: "Ja, Amen! Ik ben de Alfa en de Omega, Hij die is en die was en die komt, de Albeheerser."

En zoals de auteur van een boek de rechten op zijn boek bezit, hoeveel des te meer zal de Auteur én Maker van het heelal, de rechten op Zijn werk bezitten!

Beste mensen, hier is sprake van een groot wonder: dat de Schepper en Auteur van het heelal ons het vermogen gaf om Hem te leren kennen én Hij gaf ons de vrijheid om Hem te loven en te beminnen en Hem te erkennen als Koning van ons leven. Hij geeft ons de kans om een eeuwige vriendschap met Hem te vormen, in een gemeenschap van liefde.

Want God verhoudt zich op een andere manier tot de mens dan de rest van de menselijke koningen. Hij dwingt ons niet Hem te beminnen, maar Hij biedt ons Zijn vriendschap aan. Daarom hebben we in het Evangelie van vandaag kunnen lezen dat Jezus zegt: "Mijn koningschap is niet van deze wereld", dat wil zeggen dat het koningschap van Jezus niet is zoals de koningschappen van deze wereld, waarbij volken worden gedwongen en overheerst ... nee, Zijn heerschappij is innerlijk: het bevindt zich in het hart en de geest van de mens.

Het is in de tempel van ons lichaam en onze ziel waar Jezus heerst; het is in ons hart waar Jezus wil heersen. Maar niet als een dictator, maar als een beminde Koning, die de mensen - door hun vrije keuzes - hun weg in het leven wil laten volgen, en dát zijn de personen die Zijn stem willen horen, zoals Jezus aan Pilatus zegt: "Alwie uit de waarheid is luistert naar Mijn stem".

Beste mensen, als we willen dat Jezus in ons leven heerst, dan dienen wij Hem Zijn plaats in ons leven te geven, dan moeten we Zijn stem horen en dan kunnen we niet onverschillig tegenover Hem blijven.

Hij heeft ons in het Evangelie immers gezegd: "Wie Mijn geboden kent en zich eraan houdt, heeft Mij lief. En Mijn gebod is dat jullie elkaar liefhebben, zoals Ik jullie heb liefgehad".

Daarom, broeders en zusters, moeten we onszelf een heel concrete vraag stellen: "Als ik Jezus als Koning van mijn leven wil, hoe ga ik dan mijn kinderen of mijn ouders beminnen?" En dan heb ik het hier niet over in de verre toekomst, maar vandaag na de mis, morgen of de komende week. "Hoe ga ik mijn vrouw/mijn man liefhebben? Tot in welke kleine details? Hoe ga ik mijn buurman liefhebben de komende week? En met welke dienst? Hoe ga ik mijn naaste liefhebben? En hoe mijn medeparochianen (mensen die met mij dezelfde Christus aanbidden)?"

Dan pas, na deze vragen te hebben beantwoord, kan ik terecht zeggen dat ik ècht het Feest van Christus Koning vier en dat ik Hem laat heersen in mijn dagelijks leven. En dat ik meedoe aan het opbouwen van het Koninkrijk van God, want net zoals de heilige Augustinus het zegt in zijn boek "Civitate Dei" (de Stad van God):

Zo zijn dus de twee steden gesticht, de aardse door tot verachting van God gaande eigenliefde, de hemelse door tot zelfverachting gaande liefde tot God. Kort gezegd: de ene stad roemt in zichzelf, de andere in de Heer. De ene immers zoekt roem van de mensen te krijgen, terwijl voor de andere de hoogste roem in God ligt, de getuige van het geweten. De ene verheft haar hoofd in eigen roem, de andere zegt tot haar God: 'Gij zijt mijn roem en Degene die mijn hoofd opheft.

Laten wij daarom bidden dat wij niet zullen roemen op onszelf maar roemen op God en dat wij niet - zoals de mensen in die ene stad - van onze eigen kracht uitgaan, maar dat wij - zoals zij in die andere stad - zeggen tot God: "U wil ik liefhebben, Heer, U bent mijn Kracht".

Vragen wij Maria ons te helpen opdat ook wij Jezus, onze Koning, zouden volgen, zoals Zijzelf gedaan heeft en van Hem te getuigen met heel ons leven.
Amen.